

[Villumsen.]

sket indgaaende Drøftelser med Repræsentanter for Sparekasserne vedrørende alle under denne Lovgivning henhørende Forhold.

Lovforslagets Grundlinie er i det væsentlige at bringe de saakaldte Garantsparekasser ind under samme Tilsyns- og Revisionsforhold, som siden 1919 har været gældende for de saakaldte selvsupplerende Sparekasser. Om dette Spørgsmaal er der unægtelig nogen Meningsforskel i Sparekasssekredse. De sidstnævnte, de selvsupplerende Sparekasser, har med ansete Sparekassemænd i Spidsen givet deres Tilslutning til denne Modernisering af Loven om Sparekasser, gaaende ud paa at bringe Ensartethed til Veje med Hensyn til Tilsynsordningen for disse to — det skal indrømmes — noget forskellige Kategorier af Sparekasser. Derimod føler Repræsentanterne for Garantsparekasserne det som et utidigt Indgreb af Ministeriet, at Ministeren nu skal udnævne et Medlem af Tilsynsraadet for disse Kasser. Man hævder, at der for deres Vedkommende i Forvejen er betydeligt mere Offentlighed end for de selvsupplerende Kasser, og at man inden for disse Kassers snævre Rammer udmærket selv er i Stand til at finde de Mænd frem, som er egnede til at deltage i Ledelsen.

Men selv om man nu vil give de paa-gældende noget Ret heri, kan det afgjort ikke bestrides, at der ude i Garantskaren findes et meget stort Antal Sparere, maaske væsentlig Smaasparere, hvis Interesser ikke direkte er repræsenteret af Garanterne. Derfor er Lovforslagets Bestemmelser om, at Ministeren udnævner et Medlem af disse Kassers Tilsynsraad, fuldt ud paa sin Plads. For øvrigt har jo Ministeren vist Forstaaelse for Garantkasserne ved at frafalde Kravet om Godkendelse af de øvrige Medlemmer af Tilsynsraadet. En enlig ministeriel Repræsentant kan næppe forårsage nogen Revolution inden for disse Kassers Ledelse, og, som sagt, fra de selvsupplerende Kassers Side kan Garantkasserne sikkert faa Attest for, at den bestaaende Ordning ikke har været til Skade for disse sidste Kasser, men at de tværtimod tit derigennem har faaet gode Talsmænd for Sparesagen i Almindelighed og Sparekassernes Interesser i Særdeleshed.

Derfor synes jeg, at det ikke er paa sin Plads, naar den højtærede tidligere Formand for Landstinget skriftligt har fremsat en Formodning om, at Motivet for denne Ændring ikke just var Omsorg for Sparekas-

sernes Ve og Vel. En saadan Bemærkning vil jeg betegne som utidig.

Den Anbringelse af Sparekassernes Midler, som nu er forudsat gennem den nye Formulering af Landstinget, maa anses for at være særdeles tilfredsstillende. Den oprindelig foreslaaede Norm for Laangivning, 60 pCt. af Ejendomsskylden, var vel næppe praktisk anvendelig. Beklageligvis; det burde efter min Mening være saadan, at den offentlige Vurdering kunde danne Grundlag for Laangivning. Den udvidede Adgang til Ydelse af sekundære Laan, udvidet fra 5—7 Gange Egenkapitalen, vil sikkert blive modtaget med Tilfredshed af de Kasser, som i første Omgang har Vanskelighed ved at finde sig til Rette under de nye Lovbestemmelser. Men man kan ikke se bort fra, at naar man kræver Beskyttelse for Sparekasserne, maa man forstaa, at det kan være nødvendigt, saaledes som Lovforslaget gør, at trække Linierne noget klarere op, end Forholdet hidtil har været.

Et af de Spørgsmaal, hvorefter der desværre ikke kan siges at være opnaaet fuld Enighed mellem Ministeren og Sparekassernes Repræsentanter, er Bestemmelsen i Lovforslagets § 10 om Likviditetsprocenten. Lovforslaget fastsætter 8 pCt., og Sparekasserne, i hvert Fald en Del af dem, kunde meget ønske at nøjes med 6 pCt. Under normale Forhold med en jævn Stigning af Sparekasseindskuddene vilde dette Spørgsmaal vel ikke volde særlig store Vanskeligheder. Men desværre har Forholdet i de senere Aar været det, at der i Provinsens og Landkommuners Sparekasser har været enten Stilstand eller en mindre Tilbagegang. Naar dertil kommer, at Kasserne desuagtet altid vil have en Livsinteresse i i videst mulig Udstrækning at holde Udlaansvirksomhed i Gang, kan Vanskeligheder opstaa selv for i alle Henseender vel funderede Sparekasser. Ministeren har imidlertid ikke ønsket at følge Sparekassernes Henstilling om at gaa ned til Kravet om 6 pCt. Likviditet, og jeg tror ikke, Kasserne behøver at nære Frygt her, Tilsynet vil altid se med Forstaaelse paa de Vanskeligheder, som opstaaer under Forhold som dem, jeg her har nævnt. Og skulde Aarsagen være en anden, nemlig Mistillid til en Kasse, kan ingen være interesseret i, at der ikke er Adgang for Sparekasseseinspektøren til Indskriden paa det tidligst mulige Tidspunkt.

En anden Ændring, som har givet Anledning til Kritik af Lovforslaget, er Bestemmelsen om statsautoriserede Revi-